

Пейо Яворов

Като звезда светла

Като звезда светла във нощний мрак, внезапно научила кът таен, отгдето да погледне през облаци застлали небото необятно и пак се скрий безследно в тъмите непрогледни – яви се ти пред мене в нощта на самотата за миг едничек само и – радостен – догдето взор пълен с благодарност да дигна към небето, изгубих те! – изчезна и скри се сред тълпата.

Звездичата пробужда в гърдите на моряка надеждата последна да найде бреговете, кога, изгубил пътя, безспир го тласкат в мрака, към страшната неznайност, вълните, ветровете; но тя угасне бърже; по-гъсти тъмнините обграждат го тогава, а волята изчезва, че сетнята надежда се губи и залезва и той отчаен хвърля веслата сред вълните...

Тъма беззрачна, черна бе в мен и окол мене; сърцето ми бе в рани, душата ми – в тревога, под острий клон на страшно, мъчително съмнение; в мощта на светлината – бе правдивостта на бога: че нивга още радост не беше ме съгряла и нигде окол мен я не срещаше окоето... Но, боже мой, кога е в таз юдол на теглото – на таз земя-пустиня, лъча от щасте гряла?...

Тогаз те срещнах ази: ти, пътьом, си ръката на клетника подаде. В усмивката ти драга и в погледа ти ясен, по-светъл от зората, познах душа спокойна, душа невинна, блага; а тез гърди болнави и таз душа унила жадуваха утеха, жадуваха почивка, те искаха прегръдки, те чакаха усмивка и помощ, и подкрепа, че няхаха веч сила.

Все пак, звездице моя, изгубих те тогава, – небото беше бурно и облак те обгърна. Изчезна ти. Аз лудо, – в безумие, в забрава – след теб ръце простирах – дано да те повърна. А то едвам що беше, тъй хубава, зората

и мене луч дарила... По-гъсти тъмнините
тогаз ми се видяха; станаха нощ и дните,
трепереха ръцете... но стисках аз веслата!

И, в нощ една безсънна, чух някъде у мене
откликна се гласът ти на моя зов отчаен;
аз сетих, превъзмогнат от трепет и вълнение
гърдите ми да пари дъхът ти тих, потаен.
И ей съзрях тогава през облаци небото,
от луч неземаен беше надмощний мрак оборен –
в сърцето си въздигнах олтар неръкотворен,
на тоз олтар ти стана кумирът, божеството.

Аз земното изгубих – спечелих небесата.
И днес – отшелник бледен от радостите леки
на ленната почивка – безстрашен в тъмнината,
вървя напред в живота: най-стръмните пътеки
на тоя свят за мен са желани и приятни –
че ти си в мен! А с теб ли ие ще съм неуморен?
Владичице безплътна! На твоя глас покорен,
с теб жрецът ти се носи в простори необятни...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7183>]